נאום הקונסול הכללי האמריקאי. מייקל א. רטני

יום העצמאות האמריקאי ה 238

יום רביעי, 25 ביוני, 2014

ירושלים

(כפי שנכתב)

ערב טוב לכולם,

זהו אחד מהתענוגות הגדולים עבורי במהלך השנה, להזמין את כולכם לכאן, כאשר אני מסיים את שנתי השניה כקונסול הכללי בירושלים וכאשר אנחנו חוגגים את יום השנה ה 238 של עצמאות אמריקאית.

לאירוע הזה יש מוניטין, ראוי בהחלט אני חושב, כאחת מההתכנסויות המגוונות ביותר במהלך השנה בירושלים, ואני מבטיח לכם שהערב אינו יוצא דופן.

ראשית רציתי להודות לנותני החסות הרבים שלנות שאפשרו את קיום הערב הזה. ישנם רבים מדי מכדי להזכיר את כולם, אבל תוכלו למצוא את שמותיהם רשומים על הכרזות סביב לגינה. ברצוני לציין כי אחד מהם הוא גם השכן החדש שלנו מלון וולדורף אסטוריה היפיפה, ממש סמוך אלינו. נותן חסות נוסף הוא שם אמריקאי ידוע שהגיע כעת לרמאללה רכבי קרייזלר. אנו אסירי תודה לכם, ולכל נותני החסות הנדיבים שלנו על תמיכתם.

ברצוני להזכיר את סמל רובאות קווין קיין ואת חיילי המשלוח של חיל הנחתים בירושלים. אתם חלק ממסורת ארוכה וגאה של נחתים אמריקאים בשגרירויות ובקונסוליות שלנו ברחבי העולם, כולל שישה עשורים כאן בירושלים.

ברוצני להביע את תודתי העמוקה לעמיתיי, כמעט 600 אנשי ונשות הקונסוליה האמריקאית הכללית, הגורמים למקום הזה 'לתקתק'. הם כאן כל יום, עובדים כדי לבנות גשרים בין אמריקה ובין האנשים של הגדה המערבית, עזה והמקום יוצא הדופן הזה, ירושלים.

אני חייב לציין אחת מן העמיתים הללו באופן מיוחד. יעל למפרט מסיימת תפקיד של שלוש שנים בירושלים, והיא שירתה כסגניתי בשנתיים האחרונות. יעל סייעה לי להבין את המקום המאוד מורכב הזה, ולנהל את המשימה המאוד מורכבת הזו, וכאשר היא תחזור לוושינגטון באוגוסט, עבור עמיתיי ועבורי והרבה מאוד פלסטינים וישראלים היא תחסר מאוד. לעולם לא אהיה מסוגל להודות לה מספיק עבור עוצמתה, שיפוטה, סבלנותה וידידותה.

הקונסוליה האמריקאית הכללית היא מקום מיוחד כי העיר הזו היא מקום מיוחד, וזה כולל את המקום המיוחד מאוד בו כולנו עומדים. ירושלמים כה רבים אמרו לי שצעדו שנים מחוץ לחומה שלנו בדרך אגרון, בתהייה אלו תעלומות אורבות בפנים. אין דבר שאני אוהב יותר מלהזמין אנשים פנימה, ולהראות להם את הבית הזה שנבנה ב 1868, ולספר להם מעט על ההיסטוריה הדיפלומטית של אמריקה בירושלים.

הבית הזה נבנה על ידי מיסיונר גרמני בשם פרדיננד וסטר, שמשפחתו בנתה בתים רבים במאה ה 19 בירושלים, כולל מלון אמריקן קולוני המפורסם. פגשתי את צאצאיו של וסטר לפני כמה חודשים ולמדתי שבנו של פרדיננד, פרדריק, נולד בחדר הזה, ממש מעלינו.

עד 1912, פרדריק בגר ונשא לאישה את ברתה ספאפורד, בתו של מייסד אמריקן קולוני, ועזב את הבית הזה. זהו הזמן בו הקונסול האמריקאי עבר להתגורר כאן לפני 102 שנים ודיפלומטים אמריקאים התגוררו כאן מאז, ומארחים קבלות פנים פחות או יותר כמו זו.

הנוכחות האמריקאית הרשמית למעשה החלה שישה עשורים לפני שעברנו לבית הזה, ב 1857. אתם עולים לתהות, מדוע, מספר שנים מועט טרם מלחמת האזרחים האמריקאית, החלה הממשלה האמריקאית לשלוח דיפלומטים לירושלים? ובכן, בדומה להיום, באמצע המאה ה 19, אמריקאים רבים באו לארץ הקודש. ולמרות מה שאתם עלולים לחשוב על המעורבות של הקונסוליה הכללית בפוליטיקה ובדיפלומטיה, דאגתנו המרכזית אז, כמו היום, הייתה לרווחת עמיתינו האזרחים.

ומי היו האזרחים האמריקאיים הללו?

שוב, ממש כמו היום, המבקרים הללו, התיירים הללו, הצליינים האמריקאים הללו, באו הנה לגלות את ארץ הקודש שרק קראו עליה בתנ"ך. רבים מהם נענו לדחף עמוק הרבה יותר מתגלית. למעשה, רבים לא באו בכדי לגלות את העולם בו חיו, אלא כיוון שהאמינו כי כאן בירושלים הם יהיו עדים לקץ העולם.

למעשה, הקונסול הראשון *הממשי* היה בין אלו שבאו לחוות את קץ העולם. יותר מעשור לפני הגעתו של ג'ון גרהם ממסצ'וסטס, האיש שאנו חושבים עליו כדיפלומט האמריקאי הראשון כאן, הנשיא ג'ון טיילר מינה את וורדן קרסון מפנסילבניה כקונסול האמריקאי הראשון בירושלים.

כמעט מיד לאחר מינויו, מכתבים זרמו אל מזכיר המדינה והתריעו כנגד החלטתו. מכתב אחד טען כי קרסון "סובל מליקוי נפשי מזה שנים רבות... תשוקתו היא למחלוקת דתית וללא ספק הוא מצפה להמיר יהודים ומוסלמים במזרח. אולם האמת היא שהוא אדם חלש דעת, ודעתו, מה שנותר ממנה, פגומה מאוד."

האמינו לי, כשאתם בתפקיד כשלי, זה לא משהו שהיית רוצה שעמיתיך בוושינגטון יגידו עליך.

אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים כי ממשלתי לא שלחה אותי הנה להיות עד לקץ הימים. להיפך, ברצוני לראות את העולם הזה ממשיך להתקיים עוד שנים רבות, ואת תושבי הארץ הזו מוסלמים, נוצרים ויהודים חיים את החיים הארוכים, המשגשגים, הבטוחים והמכובדים שהם משתוקקים לחיות.

עד שנות ה 30 של המאה העשרים הקונסוליה גדלה מדיפלומט אחד לשישה. היום, הצוות האמריקאי שלנו מונה כ 150 איש ואישה. מזה שנים רבות יש לנו צוות מקומי מעורב של יהודים וערבים, הפועלים יחד כקבוצה במשך תקופות קשות רבות. עמיתינו המקומיים מונים היום הרבה מעל ל 400 והם עדיין שילוב של פלסטינים וישראלים, הדוברים ערבית, עברית ואנגלית, ויותר מכמה דוברים צרפתית, ארמנית, רוסית, ואפילו כשדית.

לאחר שביתת הנשק של 1949, חלק מהצוות שלנו התגורר במזרח, יתרתו כאן, והקונסול הכללי נסע הלוך‌וחזור על הקו מדי יום ביומו כולל שתי קבלות פנים לציון הרביעי ביולי.

ב 1952, חכרנו את המבנה בדרך שכם במזרח ירושלים. אנו עדיין מחזיקים בחכירה, עדיין מאותה המשפחה. אני מזמין אתכם לבקר ביצענו שיפוצים נרחבים לאחרונה, והיום הבנין משמש כ "בית אמריקה", המרכז התרבותי שלנו, המשרת את דוברי הערבית בירושלים.

לאחר הסכמי אוסלו, התפקיד הפוליטי שלנו גדל, והסיוע לפלסטינים דרך USAID החל, ומהר מאוד הפכנו לספק המוביל של סיוע דו צדדי לפלסטינים. הצוות הכביר שלנו מ USAID מיוצג היום כאן על ידי דייב הרדן ועמיתיו.

ב 2005, הקמנו את משרד המתאם הביטחוני האמריקאי בכדי לסייע לפלסטינים לערוך שינויים בכוחות הביטחון שלהם. סגן אדמירל פול בושונג משרת בתפקיד זה כיום, והוא כאן איתנו הערב.

בשנת 2006 התרחבנו עוד וחכרנו את הבניין הסמוך. זהו מנזר המסדר הלזריסטי, שנבנה בשנות ה 60 של המאה ה 19, בערך באותו הזמן שבו נבנה הבית הזה. אנו עדיין חולקים אותו עם שלושה כמרים. מאז שאני מתגורר ממש כאן, אני יכול לומר לכם שהם שכנים שקטים מאוד, והם מכינים עראק משובח.

בשנת 210 פתחנו מתקן קונסולרי חדש לגמרי בשכונת ארנונה, בכדי לשפר את השירותים הקונסולרים שאנו מעניקים לאזרחים אמריקאים ותושבים מקומיים, ממש מאז 1857.

בשונה מ 1857, אנו מעריכים שיש יותר מ 150,000 אמריקאים מפוזרים בין ירושלים, הגדה המערבית ועזה. מספר תעודות הלידה שאנו מנפיקים בכל שנה עבור תינוקות אמריקאים שנולדו מעבר לים, מתלפיות או תורמוס עיא, רחביה או רמאללה, משיח' ג'ראח או מאה שערים, מדורג בין הגבוהים בעולם.

עד שנת 2014, מסיבות כה רבות, הקונסוליה האמריקאית הכללית בירושלים הפכה להיות משלחת גדולה מאוד במה שמכבר היה מקום מורכב מאוד ללא הרף. סיבה גדולה למורכבות הזו היא כמובן העימות התלוי מעל העיר הזו ומעל האיזור הזה זמן רב מדי. למצער ובאופן טראגי, אנו עדיין חיים בעידן של חטיפות ושל הרג, של כעס ופחד וחוסר כבוד. הרעות הללו, הרשע הזה, שרדו הרבה אחרי שהם היו אמורים להפוך לזיכרון רחוק. וככל שהעימות ימשך, החיפוש אחר שלום תמיד יהיה ליבת המשימה שלנו. שלום הוא מה שכולנו עובדים עבורו. זו משימה שאומצה בתשוקה רבה על ידי מזכיר המדינה, ג'ון קרי, שביקר כאן 12 פעמים בשנה האחרונה, מקדיש אינספור שעות, ימים ואפילו שבועות מזמנו. נחישותו למצוא פתרון לעימות הזה מטרה שחמקה מאיתנו מזה דורות צריכה להיות השראה לכולם, ולהישאר מטרה עבור כולם. כמו בכל מאמץ לעשיית שלום, היו בזה שלנו עליות ומורדות. המשפט שקופץ לראש הוא משפט ששמעתי מפי מזכיר המדינה קרי פעמים רבות: *אם זה היה קל, היינו עושים את כבר*. האמת היא שזה לא קל, ולא עשינו זאת. עבודתינו נותרה בלתי גמורה. וכולנו צריכים לזמן את הכוחות והאומץ בכדי לסיים אותה.

תודה לכולכם, ויום עצמאות אמריקאי שמח.